

*Nem ejti le parázs-
öklét bénán a munkás.*

*Nem hullanak a sárba
győzelmi lobogók.*

*Nem halnak meg soha
halott testvéreink.*

*Nem lesz bilincsben lábam,
árnyék tekintetemben.*

*Nem fogják álmainkat
vadállatok tiporni.*

Nem fog a hajnal fénye

kihunyni földemen.

*Nem nyeli el a por
szívem zengő dalát.*

*Nem fogja más karolni
hazám, derekadat.*

*Nem lesz a számon más csók
hazám, csak a tiéd.*

*Nem lesz más, csak remény
csak boldogság csak munka.*

*Nem lesz más: ének, ének
egész népem szívében.*

LUIS MARRÉ

Arcok

*Egy asszony sír, haja
zilált, arcát takarja
asszonya, húga, anyja
— ki tudja —
az utolsó halottnak.*

Haja

*sötét, nem látni arcát,
de könnyeit tudom.*

*Piros lámpát kapott
az autóbusz s megállt:*

egy pillanatra

*láttam az ablakon át
a síró nőt, amint zilált*

*haja az arcát eltakarta,
s egy holttestet, papírral letakarva.*

Egy másik asszony

egy szép,

*mindennél szebb napon
szélben lobogó*

hajjal

napnál tündöklőbb

arccal

*egy harci lobogót
lengetett utcán téren*

a sokaság fölött

s győzelmi és öröm-

kiáltást hallatott.

Azóta ismerem, hazám, az arcodat.